

[Poulsgaard]

gode viljers mand. Jeg har sagt mange gange til folk, at jeg egentlig godt kan lide statsministeren. Jeg synes, det er fantastisk godt gjort, at man kan få folk til at stemme på sig, og folk siger: Anker Jørgensen er i hvert fald dygtig. Ja, det er dygtigt gjort at pantsætte landet med 5 mill. kr. i timen, mens folk stadig væk siger, at man er dygtig. Det er i hvert fald dygtigt gjort. Men at vi andre, der ikke synes, det er så dygtigt, skulle være fuldstændig blottet for sund fornuft, har jeg lidt svært ved at se.

Jeg har lidt svært ved at fatte – jeg kommer lige oppe fra lønningsrådet – at nu skal de offentligt ansatte have 14.000 stillinger mere. Ferieforlængelsen betyder 14.000 nye stillinger mere. Der er altså 100 pct. effektivitet i den offentlige sektor. Man kan ikke give den en skalle, populært sagt.

Vi har lidt problemer i øjeblikket med postvæsenet, der er lidt for mange overarbejdstimer og den slags ting. Jeg tror, at hr. Ole Espersen også skulle se lidt på Danmarks Radio og TV. Der er der vist noget med, at man bruger 370 timer for hver udsendelsestime. Hvis hr. Ole Espersen tror, at man kan tillade sig den samme produktivitet, som man har i Danmarks Radio, i erhvervslivet, så kan jeg da godt forstå, at hr. Ole Espersen tror, at man nok kan klare sig, men det kan man altså ikke.

Statsministeren holdt en tale, og den var lang, jeg var lige ved at falde i søvn, men det kunne man jo ikke være bekendt. Statsministeren startede så smukt med, at nu skulle der spares. Jo, godmorgen. Det lød da vældig godt, og man sad og frydede sig, men der gik ikke mange minutter, så kom hele dynen af nye udgiftkrævende forslag. Jeg så også i lønningsrådet alle de stillinger, vi skulle til at bevilge dér. Den holder ikke. Og nu har man jo hørt, at børnekommissionen, eller hvad det er for noget, har fundet på, at de, der har små børn – jeg har da selv en knægt på 6 år, jeg kommer måske med i det, hvem ved – kun skal arbejde 6 timer i døgnet.

Hr. statsminister, prøv engang at bruge den autoritet, statsministeren har, for der er mange, der kan lide statsministeren, og sig til alle disse pressionsgrupper, der render og råber og skriger alle steder: I skal smøge ærmerne op, og så skal I tage fat. Der er endnu nogle i den danske befolkning, der venter på startsignalet til at smøge ærmerne op og tage

fat, men så vil de også gerne se frugten af deres arbejde. Vi har en anden professor – jeg forstår ikke, at man kan blive professor i dette land, jo, det kan man måske bedre forstå – der siger, at vi da sagtens kan øge skatte trykket til 75 pct. Forstå det, hvem der kan. Jeg forstår det ikke.

Birthe Nielsen (SF):

Mit spørgsmål er først og fremmest rettet til regeringen og til socialdemokratiet: har socialdemokratiet overhovedet nogen som helst socialpolitik tilbage? Når man ser på den redegørelse, som statsministeren gav i tirsdags, så er den kendetegnet ved, at der ikke findes én eneste socialpolitisk målsætning, men at det hele drejer sig om besparelspolitikk og nogle kortsigtede nedskæringer. Vil socialdemokraterne svigte deres egne principper omkring tryghed, trivsel og revalidering for de mennesker i vort samfund, der er de svageste?

I 1960'erne fik vi nedsat en socialkommission, som netop skulle tage højde for trivsel, tryghed og revalidering, men det er en amputeret reform, vi står tilbage med. Selv i 1930'erne, hvor der også var krise i Danmark og en endnu værre krise end den, vi oplever her i 1980'erne, må jeg sige, at der var mere vidsyn, mere fremsyn og trods alt flere ideer end det, vi ser her med kortsigtede besparelser.

Det bliver ganske vist fremhævet, at man vil beskytte de svageste i vort samfund, men det mener jeg ikke er tilfældet, fordi det viser sig, at dem, det især går ud over, er børnene, de ældre og kvinderne. Og det til trods for at børnekommissionen netop har udgivet sin sidste rapport, som siger noget om, hvordan man skal forbedre forholdene f. eks. for småbørnsfamilier. Rapporten peger netop på, hvor vigtigt det er for familier med småbørn med længere barselorlov og en samlet målsætning for en familiepolitik i Danmark. Inden for daginstitutionsområdet anbefales gratis institutioner for alle børn, og man kunne jo starte, siges det i rapporten, med at nedsætte forældrebetalingen og regulere fripladsgrænserne hvert år.

I rapporten peger man også på, hvor vigtigt det er at forebygge, og det kan man bedst gøre i daginstitutioner netop for børn i førskolealderen. Rapporten peger også på, at